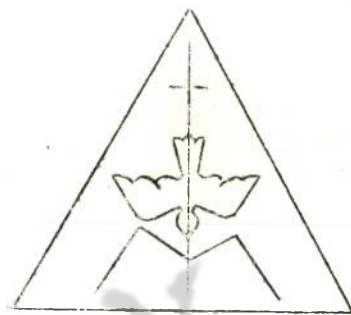


NOVÉ TUDÍCE

S MÁRIOU



O B S A H

Hľa, prichádza plniť Tvoju vôľu, Dože	1
Áno, Otče!	1
Ako spoznáť Božiu vôľu?	2
Rady skúsenejších /2. časť/	3
Úrad a charizma /2. časť/	4
Svedectvá	
Hľa, tu som, Pane, aby som plnil Tvoju vôľu	9
A keď si všimneme vnuknutie	9
Lidka	9
Pán na oslovil jasne a zreteľne	10
Obyčajná vec	10
Štedrosť Božia pri uzdraveniach	11
Pán sa mi prizravel	11
Ako to nemá robiť	12
Hľa, tu som, Pane, aby som plnila Tvoju vôľu skrze Tvoj prí- slub volania na k deťom	12
Ak budete mať vieru ako horčičné zrnko	13

HĽA, PRICHÁDZAM PLNÍŤ TVOJU VÔĽU, DOŽE!

PRICHÁDZAM PLNÍŤ

"Keď prichádzal Kristus na svet, povedal: "Nechcel si obety krvavé ani nekrvavé, ale dal si mi telo. Nepáčili sa ti zápalné obety ani obety za hriech. A vtedy som povedal: HĽa, prichádzam plniť tvoju vôľu, Dože, - tak je o mne napísané vo zvitku knihy" /Hebr 10, 5-7/.

"Syn človeka neprišiel, aby si dal slúžiť, ale aby slúžil a dal svoj život ako výkupné za mnohých" /Mt 20,28/ - ako výkupnú obeť dokonalaj poslušnosti za našu ľudskú neposlušnosť a jej strašné následky.

"Lebo ako sa neposlušnosťou jedného človeka mnohí stali hriešnikmi, tak za sa poslušnosťou jedného sa mnohí stali spravodlivými" /Rim 5,19/. "Lebo ak previnením jedného skrze jedného zavládla smrť, tým skôr skrze jedného, Ježiša Krista, budú v živote kráľovať tí, čo dostávajú hojnosť milosti a darovanej spravodlivosti" /Rim 5,17/.

Poh aj od nás očakáva poslušnosť. Veď sme jeho stvorenia a deti, žijúce z jeho nesmierneho milosrdenstva každý deň a každý okamih. Chce, aby sme počúvali jeho Syna nášho Spasiteľa a Pána - Ježiša, v ktorom má záľubu pre jeho dokonalú poslušnosť a ochotu obetovať sa za nás, jeho neposlušné deti: "A z oblaku zaznel hlas: , Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám záľúbenie; počúvajte ho!" /Mt 17,5/.

Plnenie Dožej vôle je základná podmienka členstva v rodine Pána Ježiša: "Vystrel ruku nad svojich učeníkov a povedal: "HĽa moja matka a moji bratia. Lebo každý, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach, je môj brat i sestra i matka" /Mt 12, 49-50/.

A svätý Pavol nás v mene Pána Ježiša takto povzbudzuje: "Nech je medzi vami také smýšľanie, ako v Kristu Ježišovi! Spôsobom bytia bol rovný Bohu, a predsa nepel na svojej rovnosti, ale sám seba zmaril, vzal na seba spôsob služobníka, stal sa jedným z ľudí. A v podobe človeka sa ponížil, v poslušnosti podstúpil smrť, a to smrť na kríži. Preto ho Boh vyvýšil nad všetko a dal mu meno nad každé meno, aby sa pred menom Ježišovým sklonilo každé koleno - na nebi, na zemi i v podsvetí - a aby na sláve Boha Otca každý jazyk vyznával: , Ježiš Kristus je Pán" /Flp 2, 5-11/.

Na túto cestu dokonalaj poslušnosti za prichádzajúcim Kristom ako prvá nastúpila Panna Mária - pokorná, čistá, jednoduchá, veriacca, oddaná: "HĽa, služobnica Pánova, nech sa mi stane podľa tvojho slova!" /Lk 1,38/.

Nastúpila na ňu, lebo naplno uverila v slovo, ktorým ju Boh oslovil, a v toho, ktorý do nej v tej chvíli vstúpil ako Spasiteľ a Pán spolu so svojím Svätým Duchom. Preto ju Alžbeta blahorečí "Blahoslavená si, lebo si uverila, že sa splní, čo ti Pán povedal" /Lk 1, 45/.

Podobnú šancu Pán Ježiš dáva aj nám: "Akási žena zo zástupu pozdvihla svoj hlas a povedala mu: "Blahoslavený život, ktorý ťa nosil, a prsia, ktoré si požíval!" Ale on povedal: ,Skôr sú blahoslavení tí, čo počúvajú Dožie slovo a zachovávajú ho" /Lk 11, 27-28/. Tých Pán už tu na zemi prijíma medzi svojich najbližších - najdôvernejších priateľov a príbuzných a vovádza ich do svojej radosti, aby užasnúťi spolu s Máriou spievali mu v detskej pokore svoj magnifikat absolútnej dôvery a oddanej lásky.

ANO, OTČE!

/Z príhovorov Panny Márie pre MKH, 25. marca 1981 na slávnosť zvestovania Pána/

Milovaní synovia, zverte sa mi, a ja vás privediem k dokonalaj poddajnosti voči vôli Nebeského Otca.

Práve tak, ako to bolo u môjho Ježiša, tak stojí napísané na životnom pláne každého jedného z vás: "HĽa, ja prichádzam, Pane, plniť tvoju vôľu."

Vaša Nebeská Matka chce vám dnes pomôcť len Dožiu vôľu dobre plniť. Dožia vôľa je vaše posvätenie!

Svojou svätosťou kladiete mohutnú silu úpenlivej prosby a zmieru na oltár Pánov. Koľko zla, jak mnoho hriechov býva denne uzmiernených od tých mojich milovaných synov, ktorí - vedení svojou Nebeskou Matkou - prekonávajú bolestnú cestu

svojho vlastného posvätenia!

Nepozerajte na všetko to zlo, čo je naďalej páchané a rozširované rafinovanými prostriedkami spoločenskej komunikácie.

Pod popolom nesmiernej púšte, ktorou sa stal váš dnešný úbohý svet, kľúčia mnohé nové púčiky života a záchrany. Je to neznámy, skrytý, ale tak drahocenný život mojich kňazov a všetkých tých detí, ktoré ja denne vediem vpred po ceste svätosti.

Vaše "Áno" k Otcovej vôli má sa uskutočňovať v každodennom úsilí chrániť sa hriechu a oslobodiť sa od neho, aby ste žili v milosti a v plnosti lásky; v úsilí sústrediť sa v dôvernosti modlitby a života s Ježišom v uvažovaní a chápaní jeho božského slova; vo vnútornom utrpení tvárou tvár veľkej opustenosti a osamelosti, v ktorej sa nachádza dnešný človek.

Áno, Otče, k tvojej vôli, aby ako v nebi, tak i na tejto našej zemi sa plnila jedine tvoja vôľa.

Áno, Otče, aby ako je to v nebi, bolo aj na zemi, ktorá je pustá a ešte nikdy nebola tak ohrozená ako dnes.

Áno, Otče, k tvojmu daru nesmierneho zľutovania, ktoré žiari v tvojom Synovi, ktorého si nám navždy daroval skrze "ÁNO" panenskej Matky: Ježiša - záchranu, Ježiša - život, Ježiša - pravdu, Ježiša - prameň božského zľutovania, Ježiša - dokonalé uskutočnenie božskej vôle.

Vložte svoje "ÁNO", milovaní synovia, do "Áno", ktoré vaša Nebeská Matka ustavične opakuje Bohu: za triumf môjho Nepoškvrneného srdca v triumfe milosrdenstva a lásky, pravdy a spravodlivosti.

AKO SPOZNÁM BOŽIU VÔLU?

Každý je vystavený celej škále rôznych názorov cez známych, priateľov, rádio, tlač, TV. Okrem toho z vlastného srdca nám pramenia rôzne nálady, vnuknutia. Preto často nie je ľahké spoznať, čo je vlastne Božia vôľa. K tomu chceme poskytnúť pomoc zo stáročnej skúsenosti Cirkvi.

1. Desatoro dáva prvý rámec. Čo sa nezhoduje s jeho jasným obsahom, to nemôže zodpovedať Božej vôli, nech už špekulujeme hocijako šikovne. Ale kto napreduje v duchovnom živote, príde na to, že vo vnútri tohto rámca nás Boh volá, pozýva na "dobrodružstvá Ducha", na nové, ešte neobjavené oblasti. Prikázania tu už nie sú dostatočné, lebo pre také jemné rozhodnutia nechávajú otvorené cesty. Napr.: Boh ma volá do života mimo manželstva alebo nie? Mám žiť chudobne vo svete, alebo sa mám pridať do nejakého reholného spoločenstva? Máme zostať ako modlitbové spoločenstvo, alebo máme založiť komunitárny spoločný život? Mám si zmeniť zamestnanie, aby som mohol viac pracovať pre šírenie evanjelia? V rámci cirkevnej služby sa mám viacej venovať teologickým štúdiám, alebo radšej pastoračnej práci? Čím hlbší duchovný život niekto žije, tým častejšie prichádzajú na neho takéto, či podobné otázky. Ako môžem teda spoznať, čo pochádza od Boha, čo od mňa a čo od druhých?

2. Pravidlá rozpoznávania duchov - /z knihy duchovných cvičení od sv. Ignáca z Loyoly/ - nám môžu poslúžiť /najmä vodcovia modlitbových spoločenstiev by mali toto dobre poznať/. Základnými črtami sú: Východiskovým bodom je vždy nejaká voľba alebo rozhodnutie z viacerých možností, ktoré neodporujú Desatoru. Nikdy to nemôže byť voľba takej možnosti, ktorá je morálne nesprávna. Prakticky sa tu jedná o to, či mám zmeniť životný štýl, či sa mám napr. stať členom reholného rádu, alebo mám žiť mimo takéhoto spoločenstva ako kresťan. Začnem sa modliť a znovu a znovu predložím Bohu túto otázku. Predtým však je potrebné: získať vnútornú slobodu, aby som mohol prijať výsledok svojho uvažovania, nech je to hocičo. A musím mať aj vnútornú rovnováhu /ako váha/, aby som potom naozaj uskutočnil to, čo bude výsledkom mojej voľby. Iba vtedy môžem začať s voľbou, keď už mám v sebe túto vnútornú ochotu, že nič, ale nič iné neurobím, len to, čo som spoznal ako Božiu vôľu - aj keby som mal hocijaký strach pred niektorou možnosťou.

3. Voľba - priebeh rozhodnutia: v modlitbe predložím Bohu možnosti voľby. V našom praktickom príklade: ten štýl, čo vediem teraz, alebo iný, skromnejší? V tejto modlitbe úplne jasne chcem počuť a znova a znova sa pýtam Pána: "Čo chceš, Pane, čo mám urobiť?" Celý deň, v každej modlitbe opakujem, pri svätej omši, v rozjímaní, v modlitbe žalmu, tíško kľačiac v kostole. Denne alebo aj pár týždňov. Stále hľadím do seba, vo vnútri budem tichý a kludný, aby som na základe skúseností prišiel na to, kde ma vedie Boh.

Pretože Boh je zdrojom radosti, pokoja, vnútorného uzobrania - voľbu podľa jeho vôle bude sprevádzať radosť, pokoj a vnútorné uvoľnenie. A naopak, keď sa vzdialime od Pána, zanechá to smútok, sklúčenosť, vnútorné napätie, obavy, nátlak, nedostatok slobody; preto tú možnosť voľby, ktorá nezodpovedá Božej vôli, sprevádza smútok, pocit nedostatku slobody, atď.

Keď sa rozhodnem, že sa dlhší čas budem sústreďovať na vnútorné rozhodnutie a duchovné spoznanie, vyjasní sa predomnou, na ktorú stranu sa otočí váha. Tieto skúsenosti sú podobné tým, ktoré poznáme už pri pokušeniach. Keď neodoláme, nasleduje smútok, nuda, nepokoj, atď. Keď sme odolali, vládne nad nami radosť, pokoj, sloboda. Sv. Ignác dáva ešte ďalšie dve rady:

a/ Predstav si, čo by si radil jednému dobrému priateľovi, ktorý by bol v tvojej situácii, čo má robiť pred Bohom, a

b/ predstav si, že ležiš na smrtelnej posteli a keď si pred sebou premietneš celý svoj život - aj túto súčasnú situáciu - čo by si si želal vtedy, aké by malo byť toto rozhodnutie? Tak sa máš i teraz rozhodnúť!

Môžeme si poznačiť na jednu stránku papiera dôvody voľby jednej možnosti a na druhú stranu druhej, aby sme takto prehľadne mohli uvažovať. Keď sa dvaja ľudia majú radi, túžby si čítajú z očí. Naučme sa aj my čítať z očí Boha jeho želania, kým hľadáme na neho, počúvame jeho slovo!

Otče, na teba sa spolieham.

Rob so mnou to, čo sa ti páči.

Hocičo urobíš so mnou, ďakujem.

Som pripravený na všetko, len aby sa spĺnila

tvoja vôľa vo mne a vo všetkých stvoreniach.

Nič iné si neželám, Bože môj!

Do tvojich rúk odovzdávam svoje bytie.

Dávam ti ho, Bože, z celej lásky svojho srdca,

lebo ťa milujem a táto láska ma pobáda,

aby som sa ti úplne daroval,

aby som bezpodmienečne do tvojich rúk

odovzdal svoj život s nekonečnou dôverou,

lebo ty si mojím Otcom!

/Charles de Foucauld/

RADY SKÚSENEJŠÍCH /2. časť/

- Aby sme sa nesústreďovali na dary, aby sme to nechceli začať hneď praktizovať, ale aby sme sa snažili byť stále v spojení s Pánom a on nás už zavedie tam, kde nás chce mať a čo chce s nami robiť.

- Pán nám môže dať dary, ale možno, že je to len upozornenie, že nám to chce dať. Musíme to najprv prijať s vierou a potom prosiť Pána, aby sa vyplnilo to, čo prisľúbil.

- V spoločenstve viest' druhých.

- Tí, ktorí to už dostali skôr, majú viest' a usmerňovať tých, ktorí to teraz dostali. Nikoho nenechávať samého. Modliť sa za to, aby v každom spoločenstve niekto dostal taký dar, aby vycítil, keď u niekoho nie je niečo v poriadku a aby to hneď začal riešiť.

- Krst Duchom Svätým urýchljuje proces nášho duchovného rastu a vývoja a teda aj proces skúšok.

- Počítajme s tým, že prvotné radosti "krstu Duchom svätým" nebudeme vychutnávať dlho. Rýchle prídu skúšky. Najprv a najčastejšie v najsilnejších zväzkoch /rodina, spoločenstvo/. Diabol chce rozdrviť našu radosť. Prídu ďalšie a stále silnejšie skúšky. Je dobré to vedieť, lebo keď si túto skutočnosť rozumne uvedomíme, môžeme sa hneď proti tomu postaviť. Pán pripustí skúšky, vždy ďalšie a ďalšie. Nesmieme však preto upadať do smútku a zúfalstva. Pán je milosrdný, pomôže nám povstať, aj keď spadneme. Duch Svätý nás neopúšťa.
- Tak sa máme odovzdať Pánovi, že sa máme stať - musíme sa stať - úplne "ľahostajnými" voči niektorým veciam.
- Vo svojich spoločenstvách vhodnou formou svedčiť ... Prosíme si svetlo Ducha Svätého; Ak si to žiada Pán, tak sa nebojme svedčiť ...
- Pri svedectvách v spoločenstve netreba všetko porozprávať, čo mi dal Pán. Najlepšie svedectvo: život. Podľa plodu sa pozná strom.
- Pri svedectve zdôrazniť lásku Božiu, vernosť nášho Spasiteľa, pôsobenie Ducha Svätého, nevyzdvihovať osobný podiel, aby bol Boh oslávený.
- Pán nás napomína na rôzne veci voči druhým. Nie je treba vždy všetko vysloviť pred ostatnými.
- Za liečenie pamäti sa treba veľakrát modliť ... Niekedy aj rok.
- V každom spoločenstve sú problémy. Preto nám Pán dal dary, aby sme ich používali a pomáhali tým, ktorí majú problémy.
- Ak sa vyprázdňime, hneď musíme prosiť Pána, aby nás naplnil, lebo do prázdnej duše sa môže nastahovať aj diabol.

ÚRAD A CHARIZMA

/2. časť z knihy Cirkvi v rozvoji, Slovenská duchovná služba, 1987/

Hovoríme "pod vedením Cirkvi" ... Charizmy, dary Ducha Svätého, nastolujú trvalú otázku o vzťahu k úradu. Ako sme hovorili, už od čias prvotného kresťanstva bolo treba bedliť a rozlišovať, čo pochádza od Ducha Božieho, a čo nie je jeho darom a jeho dielom. Povstávali aj falošní proroci, ktorí predstierali, že hovoria a pôsobia v Duchu Božom ... Odvolávali sa priamo na neho, na jeho vnuknutia a osvietenia, odvolávali sa na Písmo, ktoré však chápali svojvoľne. Preto sv. Ján písal: "Milovaní, nie každému duchu veríte, ale skúmajte duchov, či sú z Boha" /1 Jn 4, 2/. Boh ustanovil vo svojej Cirkvi poradiť služieb. Apoštolom a ich nástupcom povedal sám Kristus: "Kto vás počúva, počúva mňa". Peter dostal kľúče a moc zväzovať a rozväzovať. Autorite Cirkvi sú podriadené všetky služby a všetky dary uprostred Božieho ľudu. Cirkvi netrbajú len otvorené schizmy, ale aj takí kresťania, ktorí stavajú svoje charizmy akymkoľvek spôsobom proti jej úradu. Ich poslušnosť voči vlastnej charizme nemôže byť svojvoľná a nemôže mať nikdy len privátny alebo skupinový charakter - musí byť poslušnosťou voči jednote Cirkvi. Touto jednotou je sám Kristus, reprezentovaný aj úradom, ktorý On sám ustanovil.

To všetko znamená, že kto dostáva dary Ducha Svätého, dostáva ich pre dobro celej Cirkvi a pre službu uprostred nej - musí preto prejavovať súčasne s poslušnosťou aj pokoru a lásku. Bez tejto pokory a lásky nijaký dar jednotlivca, či komunity Cirkvi neosoží a osožiť nemôže. Darmo by sa kto odvolával, že má hlbšie poznanie tajomstiev, darmo by kto prorokoval a predpovedal veci budúce, darmo by bol prísny askéta - bez poslušnosti a pokory, ktoré sú výrazom lásky, by pre Cirkvi neznamenal nič pozitívne, ba mohol by jej škodiť. Tak jej práve škodili mnohí heretici, ktorí sa odvolávali na vedenie Ducha, ale v skutočnosti boli plní seba samých a nanyslení na svoje skutočné, či domnelé dary a schopnosti. Nevedeli sa podrobiť vedeniu Cirkvi a nakoniec sa odlúčili od nej. Strhli so sebou aj iných a zviadli ich do nešťastia. Chýbala im kresťanská zre-

lost a zodpovednosť. Upadli do osídla, v ktorom ľudia "hocijaká náška ako vietor sem i tam hŕdže a znieta ľudskou úskočnosťou a chytráctvom a zvädza na cestu bludu" - ako napísal sv. Pavol /df 4, 14/.

Sv. Pavol veľmi varoval veriacich pred týmito nešťastím. Pravým znakom viery a oddanosti Kristovi je podľa neho vernosť Cirkvi v jednote a láske. Vernosť a láska vedú k pokore a k poslušnosti a slúžia uprostred Cirkvi dobru všetkých. Bez nich sa aj najväčšie schopnosti ničotné, ba môžu spôsobiť tým väčšie zlo, čím sú väčšie, ako mnohokrát aj spôsobili. Nadaný, schopný a výrečný človek, ak nebol aj pokorný a nežil v láske, vedel odtrhnúť od Cirkvi tisíce ľudí na svoju a ich záhubu ... Preto sv. Pavol varuje: "Čo by som hovoril jazykmi ľudskými a anjelskými, a lásky by som nemal, bol by som len cvendžiacim kovom a zuniasim zvoncom", Bez lásky neosoží ani dar proroctva, ani znalosť všetkých tajomstiev, ani všemožné iné vedomosti z Písma či z teológie, neosoží ani viera, ktorá by robila divy a "preháňala hory", neosoží ani dobrovoľná chudoba, ani askéza, ktorá by vydávala telo "do rúk ohňa". Toto všetko osoží len v láske, ktorá je aj pokorou, poslušnosťou a vernosťou Cirkvi, ktorá je trpezlivá a vie čakať, nárnivo sa nevyvíja, nie je dotieravá ani sebecká, všetko vie zniesť a všetko pretrpie .../1 Kor 13, 1-7/.

Cirkvi pomáhali v jej poslaní len tí, ktorí mali pravé charizmy, pravé dary Ducha Svätého. A známkou pravosti bola práve láska, v ktorej bolo zhrnuté všetko podstatné. Táto láska ich viedla v prvom rade k oddanosti Cirkvi a cez túto oddanosť k vernej službe všetkým. Spájali vo svojom srdci, správani a v činoch dary Ducha Svätého s poslušnosťou lásky a poslušnosťou voči úradu v Cirkvi. To bol znak pravosti ich viery, v ktorej sa dali Cirkvou usmerňovať. Pre opravdivých veriacich to platilo kedysi a platí to i dnes.

Uvediem jeden z dnešných príkladov. Bývalému rektorovi Katolíckeho inštitútu v Paríži, kardinálovi Paul Poupardovi, predsedovi Sekretariátu pre neveriacich a Pápežskej rady pre kultúru, predložil redaktor časopisu medzinárodných otázok o Kongregácii pre vieroučné otázky a dodal: "Spôsob, ako kuriálne orgány riešia vieroučné problémy, môže dialóg ukľadiť alebo stažiť." - Kardinál odpovedal: "Celkom isto. Ale my ako Cirkev nie sme roztratený ľud, ale ľud Boží s poznateľnými štruktúrami. Naša viera nie je len nejasným výkrikom. Neverím hocičo a hocijako, ale verím v Boha, verím v Ježiša Krista, verím v Ducha Svätého, v túto jednu svätú, katolícku a apoštolskú Cirkev, verím v jeden krst, vo vzkriesenie tela a vo večný život. A pretože ja chápam a k tomu katolícku vieru, zostávam tej mienky, že napätie, ktoré pozorujete, patrí do života Cirkvi. To znamená, že predkladáme iniciatívy a formulácie uprostred života, ale počúvame hlas Cirkvi cez jej orgány, poverené starostlivosťou o opravdivosť a rydzosť dedičstva viery" /Berder Korrespondenz, jún 1985/.

Ked hovoríme o úrade Cirkvi a charizme, o tom, že charizmy ako dary Ducha pre dobro Cirkvi podliehajú úsudku a vedeniu jej úradu, nevystavujeme tým charizmy nebezpečenstvu, že ich úrad azda chladno uhasí? Aký je pravdivý a pravý vzťah medzi úradom a charizmou v Cirkvi? Ak má byť charizma nesená láskou, nemá byť láskou vedený aj úrad? Poznáme z dejín prípady a poznáme ich aj zo života, z ktorých vidno, že úrad môže potlačiť charizmy svojim príkazom a odmietavým postojom. Hovorili sme o tom už pri poznámkach o autoritatívnosti, ktorej môže aj v Cirkvi úrad vinou svojho nositeľa prepadnúť... Preto sa pýtame: Aký má byť úrad, aby nepotlačil charizmy veriacich, nesené láskou?

Zahŕňame sa do evanjelia a ponorme sa do tajomstva úradu a jeho poslania, aby sme pochopili, aký má byť podľa zámerov ukrižovaného a vzkrieseného Pána! Podľa sv. Jána vzkriesený Pán sa zjavil apoštolom pri Tiberinskom jazere a pri tejto príležitosti splnil dŕžny prísľub, daný Petrovi - ustanovil ho za Pastiera svojho stáda - Cirkvi. Pri odovzdávaní pastierskej moci Petrovi sa však prvého apoštola trápilo pýtať: "Šimon, syn Jánov, miluješ ma viac ako tieto?" /Jn 21, 15/. Žiadol od Petra vyznanie oddanosti, ktoré sa nazýva láskou. Peter bude Skalou Cirkvi ... Ale bude ňou nie pre svoje schopnosti a pre svoju veľkosť - veď nedivno Ježiša zaprel! Peter bude Skalou z veľkej Ježišovej lásky. A bude Skalou pre svoju pokoru. Bude pŕst siádo v láske.

Ježiš položil Petrovi otázku aj druhý raz. Vtedy už vynechal porovnanie s ostatnými - "viac ako tieto" - akoby Petrovi lásku nechcel a ničím po-

rovnávať a akoby ju očakával akosi absolútne: "Miluješ ma?" - Peter nemohol slúbiť len odmeranú a čiastočnú lásku, tak ako sa nemohol hlásiť len k čiastočnej náuke... Ide u neho o celok viery a celok lásky. Peter sa preto nezaprisaháva ako vo Večeradi, lež jednoducho povie: "Ty vieš ..." - Akoby chápal, že Ježiš spojil svoje poslanie s trvaním poslania Petrovho úradu ... Tým Ježiš spája aj svoju lásku s láskou Petrovou ... V tejto láske Ježiš povie Petrovi: "Pas moje ovce ..." - Peter z Ježišovho poverenia preberá na seba zodpovednosť za tých, ktorí uverili, i za tých, ktorí ešte neveria ... Cirkve bude Cirkvou slabých a hriešnych. Peter ich bude viesť prikazom, ale najmä láskou ...

Ale otázka o láske zaznela i tretí raz. A Peter mal na ňu odpovedať. "Šimon, syn Jánov, miluješ ma?" - Peter mal odpovedať za seba i v mene svojho úradu. Neskôr mal možnosť skúmať, nielen či dobre počul a odpovedal, ale aj to, či je stále ochotný v nových a nových situáciách odpovedať rovnako pohotovo na Ježišov hlas v Duchu Svätom ... Ježiš sa nebude v budúcnosti pýtať Petra vždy takto nahlas, a Peter nebude vždy takto nahlas odpovedať ... Ježiš sa mu bude prihovárať v Duchu Svätom ... A Peter bude odpovedať činní ... Bude viesť Cirkev s autoritou, ale v láske. A bude rozpoznávať zámery a prejavy Ducha Pánovho ... Aby to Peter vedel v budúcnosti stále robiť, mal by dať Ježišovi mnohé sluby ... Ježiš sa však uspokojuje jediným slubom lásky, v ktorom je všetko. V láske je zabezpečená Cirkev, je v nej zabezpečený úrad i charizma ...

V Cirkvi budú postupne vzniknúť zvyklosti, obrady a zákony, ktoré budú zjednocovať jej viditeľné spoločenstvo veriacich. Všetky ustanovenia autority budú potrebné pre udržanie poriadku, ktorý treba zabezpečiť ako v každom ľudskom spoločenstve. Ale nijaké predpisy a zákony sa nemôžu stať literou a retazami, ktoré by sputnávali vanutie Ducha. Musia byť preto preniknuté a uskutočňované v láske ...

Po odpovediach na svoje otázky videl Ježiš v Petrovi nielen úrad, ktorý mu zveril, lež videl v ňom zahrnuté aj poslanie lásky. V ňom sa stal Petrov úrad zvláštnym - Ježiš očakával od Petra v jeho úrade zároveň stelesnenú lásku. Úrad sám by sa mohol zabezpečiť zákonmi, ktoré viažu všetkých. Úrad by si po vynešaní zákonov a príkazov mohol povedať, že urobil, čo bolo povinnosťou úradu ... Jeho služba sa však stáva zložitejšou - bude omnoho ťažšie urobiť všetko, čo vyžaduje láska. No Petrov úrad bude mať svoj pravý zmysel len v láske ... len v nej, len spojením úradu s láskou, bude Peter plniť svoje prave poslanie v Cirkvi ...

To, čo bolo ustanovené o úrade Petrovom, platí o každom úrade v Cirkvi. Úrad zostáva úradom a jeho zodpovednosť za život Cirkvi zostane navždy zodpovednosťou. Úrad má moc kľúčov, má moc zväzovať a rozväzovať, odpúšťať hriechy, alebo ich zdržovať, má právo a povinnosť učiť, ohlasovať pravdu a tajomstvo ... Toto právo mu nesmie nik uprieť, tejto povinnosti ho nenúti nik zbaviť. Pápež, biskupi a kňazi vykonávajú v Cirkvi učiteľský, kňazský a pastiersky úrad ... Bolo by im beda, keby svoj úrad neplnili, keby z ľudskej slabosti či blahovolnosti neohlasovali plnú pravdu a všetky nároky evanjelia... Ale rovnako beda by im bolo, keby svoj úrad v Cirkvi vykonávali svojvoľne, panovačne, nemiestne tvrdo a chladne, keby nepripúšťali iný hlas než svoj, keby neznačovali iné dary, len svoje poverenie, keby "ahášali Ducha" ... Každý, kto má v Cirkvi úrad, každá cirkevná autorita musí plniť svoje poslanie verne - a to znamená rovnako povne ako s láskou. Vtedy je úrad Cirkvi úradom podľa želania a srdca Kristovho. A tým je rozriešená aj otázka o vzťahu úradu a lásky. Úrad zabezpečuje náuku a poriadok, ale keďže je vedený láskou ku Kristovi a jeho Cirkvi, zostáva v tejto láske otvorený pre každé vanutie Ducha, ktoré sa môže prejaviť aj v tom najtichšom a najnečapnejšom veriacom človekovi farnosti ...

Cirkev musí preto i pri riešení dnešných problémov zachovávať rovnováhu pevnej autority i vľúdnej a chápacej lásky. To nie je vôbec ľahké. Niekde stačí láskavé upozornenie, inde je potrebný jasný a pevný zásah, aby sa veriaci nedostali do zmltka. Raz treba zdôrazniť jednu, inokedy druhú stránku problému. Najmä pre zodpovedných činiteľov v Cirkvi je to niekedy nevdaný úloha. Nemôžu jej však vyhnuť. Niečo z tejto starosti vyjadril kardinál Ratzinger i v súvislosti s charizmatickým hnutím: "Keď ide o charizmatické hnutie, môže byť aj veľkým požehnaním pre Cirkev. Treba len mať na mysli, že Duch pôsobí uprostred Cirkvi a pre dobro Cirkvi. Treba preto zachovať rovnováhu - Duch berie z Ježišovho a to nám dáva -

"z môjho vezme". Nemožno preto zdôrazňovať pôsobenie Ducha Svätého, akoby sa dialo bez záujmu o Cirkev, alebo dokonca proti nej - Duch Svätý nemôže byť ľahostajný voči tomu, čo je J e ž i š o v o. Charizmatické hnutie musí byť preto hnutím uprostred Cirkvi a pod jej vedením, a nemôže si zvoliť nejakú priamu autoritu Ducha. Tým je daný aj vzťah medzi charizmou a inštitúciou."

Svätci toto všetko vedeli a v ich životopisoch sa to vyzdvihuje ... - "Brat León, sprevádzaj ma - cítim, že na bude biskup hrešiť ..." - povedal sv. František, keď dostal odkaz, aby prišiel na biskupský úrad ... Biskup v Assisi mal rád Františka, muža, ktorý zvíťazil nad pohrdaním svojich bližných a chodil bosý s posolstvom lásky na perách ... Snažil sa však tváriť zamračene a prísno, i keď sa mu to nedarilo ... "Musím ťa karhať syn môj" - silil sa biskup do tvrdého tónu ... "Počúvam o tebe mnoho dobrého ... Ale je tu niečo, čo sa mi nepáči ..." - Potom mu vysvetlil, že Františkových spoločníkov je stále viac, že denne prichádzajú do mesta Assisi a do okolia a žobrujú od dverí k dverám ... "To nie je dobre! Ľudia sú tu chudobní. Myslíš, že vám stále budú môcť dávať chlieb?"

František sklonil hlavu a neodpovedal ... "Nezabúdaj, čo hovorí Písmo: Kto nepracuje, nech nejedá ..." - dodal biskup ... - "Modlíme sa, ale aj kážeme" - povedal ticho František ... - Biskup akoby ho nepočul, pokračoval: "Ako tvoj otec vo viere chcel by som, aby si prinútil svojich spoločníkov pracovať a nepočítat s ovocím práce iných ... Mohli by ste mať malý majetok, vinicu, či obsievať pôdu a zberať to, čo Boh dáva všetkým roľníkom ... Nie aby si zbohatol, ale aby ste neboli na ťarchu ľuďom, ktorým nezostáva pre žobrákov - majú vlastné hladné deti. Absolútna chudoba? To je povážlivé, keď vás je mnoho! Porozmýšľaj a daj mi odpoveď ...

- "Otče! Sním prehovoriť?"

- "Počúvam ťa, syn môj!"

František potom hovoril, že v modlitbe raz pochopil, že majú byť absolútne chudobní ... Počul hlas Boží, ktorý mu hovoril, že kto vlastní dom, stáva sa väzňom, kto vlastní pole, stáva sa zemou, a kto má zlatý prsten, môže sa mu premeniť na slučku, ktorá mu raz zovrie hrdlo ...

Biskup sa začervenal ... Po chvíli mlčania, cez ktoré sa s ňou ovládnuť, povedal: "Ako si môžeš byť istý, že to bol Boh, čo sa s tebou znova? Keď sa modlíme, neraz počujeme svoj vlastný hlas a považujeme ho za hlas Boží. Aj Satan prichádza úlisným hlasom zvädzáť naše duše ... Môžeš potvrdiť s rukou na Evanjeliu, že vo svojich modlitbách vieš vždy rozoznať slová Františkove od slov Božích?!"

František zbledol ... Pery sa mu začali chvieť ... "Prečo sa nerozoznať? A vždy? ..." - mihlo mu myslou ... "Nie nemôžem ..." - povedal ticho po chvíli ... Kolená sa mu podlonili a klesol na zem ... "Otče biskup! Dovoľ mi plakať! ... Tvoje slová mi režu do srdca ako nože ... Nemôžem vždy a prečo sa nerozoznať v modlitbách Boha od Františka, ani Františka od Satana ..." - Skryl si tvár do dlaní ... Biskup ho zodvihol ... "Neboj sa, nie si stratený! Náš Pán povedal apoštolom a najmä Petrovi: "Kto vás počúva, mňa počúva" ... Keď nemáš istotu, počúvaj Petra a apoštolov ... A počúvaj ich aj vtedy, keď sami k tebe prehovoria ..." - Potom biskup kázal, aby priniesli Františkovi niečo na občerstvenie ...

O nejaký čas František povedal bratovi Leónovi: "Biskup má pravdu ... A my ho poslúchneme! Musíme si dorobiť chlieb v pote tváre - taká je vôľa Božia. Ale chudobu neopustíme ... Preto píš: "Všetci bratia, ktorí ovládajú nejaké remeslo, musia ho vykonávať, len nech im nepoškvrňuje česť a neprieči sa spásu duše. Jeden bude slúžiť v nemocnici, druhý rúbať drevo v lese, ďalší bude pliesť koše alebo robiť sandále, iný bude ryľovať alebo kosiť ... Za svoju prácu bratia môžu prijímať potreby k životu, ale nikdy nie peniaze, ktoré nesmú mať pre nich väčšiu cenu ako kanene ... Toto je regula nášho rádu! A teraz napíš na záhlavie: "Svätému Otcovi, pápežovi Inocentovi." - Zanesieme mu to sami.

Takíto boli svätci ... Podrobovali svoje charizmy Cirkvi, dali sa v nich viesť Petrom a apoštolmi, počúvali úrad ... Úrad musel byť pevný, ale pôsobil s láskou ... Úrad neprikazoval chladne a despoticky, charizma sa necítila byť neodvislou od autority. To bol správny vzťah.

Autorita v Cirkvi "nesmie vyhŕšať Ducha". Musí naopak veľmi pozorne sledovať

jeho pôsobenie a vanutie. Musí pamätať, že Duch Svätý nepôsobí len v srdci kňazov alebo biskupov - dostáva ho každý veriaci, i keď sa má v jeho pôsobení dať poučiť a viesť Cirkvou, aby sa nepomýlil v rozlišovaní. Ale nijaký kňaz nesmie presadzovať svoju autoritu, ktorú mu Cirkev dala, na úkor pravej kresťanskej slobody veriacich a proti slobodnému pôsobeniu Ducha Svätého. Kto by pohrdal autoritou Cirkvi a v nej i patričnou autoritou kňaza, robil by veľkú zle a nie by aj skončil ... Ale rovnako otvorene treba povedať, že veľkú zle by robil aj ten, kto by autoritu zneužíval a kto by ju doslova mytologizoval, a správaj by sa tak, ako by kňaz v Cirkvi vedel všetko a ako by bol neomylný. To by bola jednoducho lož. Cirkevnú autoritu nemožno chápať neomylnjšie, než to žiada samotná Cirkev. Cirkev sama vynedzuje, v čom je pápež neomylný a v čom nie. Cirkev sama vie, že kde nie je neomylná, všade tam je onylná ... Preto varuje na dve strany - i nositeľov autority, i tých, čo sú autorite podriadení ... Prví nemôžu autoritu uplatňovať svojvoľne, druhí ju nemôžu podceňovať, alebo dokonca ňou pohrdáť ... Kňaz ako svedník sa nemôže zrieknuť svojej právomoci a stať sa len spoločníkom akéhosi psychologického rozhovoru. Je sudca i lekár. Ak je mimo spovede aj otec, postupuje, ako postupujú otcovia - maloletým deťom prikazujú, dospelým r a d i a ...

Ak dnes niektorí v Cirkvi presadzujú slobodu, musia vedieť akú a v a k o m rozsahu. Nemožno hlasovať o p r a v d e alebo o existencii, t a j o p s t v a. Ak sú niektorí kritickí voči inštitúciám Cirkvi, musia r o z l i š o v a ť. Inštitúcie sú potrebné, ide len o to, v akej miere, v akej podobe a s akými pracovnými metódami. Sloboda nemôže nikdy znamenať anarchiu. Demokracia sa nemôže týkať p r a v d y. Podstatnú zodpovednosť v Cirkvi za vieru nemajú ani teológovia, ani laici - majú ju biskupi ako nástupcovia apoštolov, a najmä biskup Ríma ako nástupca Petrov. Ten bol označený za Skalu Cirkvi, dostal moc kľúčov, moc zviazať a rozviazať a pást Božie stádo ako Najvyšší Pastier. Pápež a biskupi sa nemôžu nikdy vo svedomí zrieknuť svojho práva, pretože sa nemôžu zrieknuť svojej povinnosti. A veriaci in toto p r á v o a túto p o v i n n o s ť nemôžu nikdy o d ň a ť ani podľa svedomia a viery p o p r i e ť. Biskupi sú nositelia tradície Zjavenia. Ale Cirkev premočila v dejinách veľké krízy viery, urobila to nie tým, že by sa bola vzdala autority, že by bola pristala na pochybných kompromisy čo do pravdy a života - dosiahla to o b ň o v o u autority pápežstva a celej hierarchie, jej učiteľského, kňazského a pastierskeho úradu.

Ak nestačí samotná inštitúcia a úrad, neobstojí v Cirkvi ani život bez nich. Život viery bol daný pod ochranu úradu - Petra a apoštolov ... Ale bol mu slúbený aj Duch Povzbuditel' a Duch Pravdy a Sily ... Autorita a charizma mali žiť v harmónii ... Ak nestačí pre život Cirkvi len rozum bez srdca, nestačí ani srdce bez rozumu ... Dokonalý človek viery je ten, ktorého srdce a duch sú v harmónii ... A dokonalý poriadok Cirkvi je ten, ktorého základom je srdce a vodcom myseľ, osvecovaná milosťou a vedená autoritou ...

Keďže mnohé charizmatické hnutia i jednotlivci žijú z Písma a odvolávajú sa naň, treba znovu povedať slovo o Písme. Veriacemu človekovi nestačí čítať preto len Písmo a dať sa viesť Duchom Svätým. Aby sa veriaci človek n e k l a m a l, musí počúvať Cirkev a dať sa ňou viesť - ona dostala prísľub Ducha. Aj Písmo patrí Cirkvi - v nej sa zrodilo, ona určila, ktoré knihy vyjadrujú jej ohlasovanie, ona je adresátkou Písma. Len o n a môže vysvetľovať správny význam Písma, ktoré je k n i h o u C i r k v i. Uprostred nej je Písmo nielen inšpirované, ale inšpirujúce ...

Cirkev ohlasovala evanjelium už p r e d P í s m o m. Písmo vyjadrilo ohlasovanie apoštolov. Nevyjadrilo v š e t k o - ohlasovanie Cirkvi bolo širšie, než sa zachytilo na papieri. Preto Cirkev má dva pranehané náuky viery - Písmo a tradíciu. Netreba ich stavať proti sebe - dopĺňajú sa. Majú toho istého Pôvodcu, ktorý uprostred Cirkvi "vyučuje všetkej pravde". Majú spoločný o b s a h a ten istý c i l e. Písmo čítané vo svetle tradície a tradícia ako vysvetľovanie Písma sú j e d n ý n evanjelium a jedným pranehaním spásy. Treba ich chápať v jednote. Tradícia bez Písma by bola hmlistá, Písmo bez tradície by sa dalo chápať často rozlične, a to aj nesprávne. Písmo nemôžeme spoznať ako sväté, vnuknuté a kánonické bez tradície Cirkvi, tradíciu nemožno považovať za pravú a apoštolskú, ak by sa protivila Písmu. Za ich jednotou stojí D u ch S v ä t ý.

V konkrétnom živote Cirkvi dostali právo a povinnosť udržiavať čistotu viery a života apoštoli. Kto ich počúva, počúva Krista ... A Skalou Cirkvi, s mocou kľúčov a s právom najvyššieho Pastiera, sa stal apoštol Peter.

SVEDECTVÁ

Hľa, tu som, Pane, aby som plnil Tvoju vôľu.

Tento príbeh sa odohral pred dvanástimi rokmi, ale uvádzam ho preto, že po rokoch na ňom ešte lepšie vidieť veľkorysosť Božiu k človekovi, ktorý je ochotný plniť Božiu vôľu.

Naše dvojtyždňové dieťaťko, chlapec, bolo ťažko choré. Lekári konštatovali: "Neprežije; a ak, tak to bude debilita".

Pán nás skúšal, ako kedysi Abraháma, keď mu mal obetovať Izáka. Dva mesiace strávil náš chlapec v nemocniciach. Keď som ho išla pozrieť do jednej nemocnice, už bol v druhej, a často som tak prišla naprázdno. Chodníky som kropila slzami. Keďže som mala doma ešte dve malé deti, 3-ročné a 14-nesačné, nemohla som ísť vždy za ním. Manžel mu nosieval každé ráno 20 km do nemocnice materské mlieko.

Po niekoľkých týždňoch pobytu nášho synčeka v nemocniciach, prišiel raz manžel strápený domov. Nejedol a nechcelo sa mu ani hovoriť. Chlácholil ma, že to prejde, že mu len nie je dobre a pod. Až na tretí deň, keď som sa neprestala vy-
pytovať, sa manžel rozplakal a oznámil mi konštatovanie lekárov, že sa máme pripraviť na smrť nášho synčeka.

V tej chvíli som v sebe pocítila veľkú silu, takže som ešte aj manžela utešovala. S chvejúcim sa hlasom, ale odhodlane som mu povedala, že chlapčeka odovzdáme do Pánových rúk. Veď On nám ho dal. Keď jeho Prozreteľnosť uzná za vhodné vziať si ho späť, nech sa stane jeho vôľu.

A Pán čakal od nás práve toto. To bolo vyvrcholením skúšky. Chlapec sa začal pomaly zotavovať. Ešte počas štyroch mesiacov sme s ním chodievali každé ráno na injekcie. Diagnózy jeho choroby boli viaceré, ale najzávažnejšia bola tá, že mal poškodené niektoré z nervových centier.

Dnes je náš syn už školákom a po chorobe niet ani stopy. Naopak, dieťa vyniká múdrosťou.

Pán má s každým svoje plány, tie najlepšie plány. Môže ich však uskutočniť len vtedy, keď mu úplne dôverujeme a spoliehame sa na neho ako na nekonečne dob-
rého, múdreho a mocného Otca.

Keď si všimneme vnuknutie.

Po hlbšom zážitku toho, čo nazývajú "krstom Duchom Svätým", prežívam krásne dni. Najmä vtedy, keď dokážem počuť svoj vnútorný hlas - svojho anjela strážcu. Oslavujem nášho dobrého nebeského Otecka, že nám dal za ochrancu anjela, ktorý sa denne môže pozeráť do jeho tváre a nám prináša radosť, pokoj a dobrú radu. Stáva sa mi, že občas zvíťazí i môj "zdravý rozum" a vtedy to obyčajne dopadne smutne. Ale teraz chcem opísať jednu udalosť, keď som zvlášť zreteľne počula, čo mám robiť.

Vždy ráno, keď vstanem, oslavujem Pána krátkou modlitbou a potom sa pustím do práce okolo domácnosti. A keď sa všetko ukludní - manžel odíde do práce, deti sa pekne hrajú - robievam si rozjímanie a snažím sa byť s Pánom, ako sa len najdlhšie dá. No v ten deň, len čo som vstala, obliekla som sa a vypravila muža do práce, stále som počula: 'Pomodli sa, lebo potom ti príde návšteva a už sa nehudaj, kedy.' Poslúchla som tento vnútorný hlas. Len čo som vyslovila Amen po modlitbe, niekto zazvonil. Prišla k nám návšteva a ja by som už naozaj nebola mala čas pomodliť sa. Z toho, že som poslúchla, som mala takú úžasnú radosť, že som ju dokázala rozdávať i tým, ktorí si práve prišli pre povzbudenie. Vďaka Ti za to, Pane!

Lidke.

Tri rodiny sme si v lete naplánovali spoločnú dovolenku vo Vysokých Tatrách. Urobili sme si plán, kde všade chceme ísť a čo všetko budeme robiť. Hlavným programom našej dovolenky bola turistika a chceli sme tiež vykonať niekoľko návštev u našich známych.

Ale hneď ráno v prvý deň dovolenky nám Pán navštívoval iný plán, z ktorého sme mali a ešte i máme veľký úžitok, poučenie a oveľa väčšiu radosť, ako by sme

boli mali z tých našich pôvodných plánov. V prvý deň ráno, pri ranajkách, sa otvorili dvere a na naše milé prekvapenie stál v nich náš pán kaplán s chlapcami od nás, ktorí ho prišli pozrieť, keďže on bol v tom čase vo Vysokých Tatrách na liečení. A oznámil nám, že vo Vyšných Hágoch na nás čaká jedna ťažko chorá, ktorá už o nás počula a chcela by, aby sme sa prišli k nej pomôcť. V tom momente sme zabudli na to, čo sme si pred chvíľou plánovali a zaplavila nás radosť z toho, že budeme môcť slúžiť, a tiež z toho, že sme pochopili, že máme nechať plánovať Pána. Ešte v ten deň sme sa vybrali do Vyšných Hágov. S Lidkou sme sa vtedy videli po prvýkrát, ale už vtedy bolo veľmi silne cítiť pôsobenie Ducha Svätého. Cítili sme k sebe veľkú náklonnosť a hoci mala veľkú bolesť, vládla okolo nej tichá radosť.

Naša dovolenka trvala týždeň a k Lidke sme chodili takmer denne. Aj priamo z turistiky, unavení a špinaví. Pri nej sme vždy pookriali. Veľmi sme sa vždy na seba tešili, spolu sme spievali, chválili Pána a vyprosovali pre ňu, aby vedela prijať Božiu vôľu. Pán nám totiž naznačil, že tu nepôjde o uzdravenie, lebo z neba bude ona môcť vykonať viac. Nebolo jej ľahké prijať Božiu vôľu, lebo mala ťažký život, rozpadávajúce sa manželstvo a štyri deti. Najstaršie malo 14 a najmladšie 6 rokov. No Pán Boh jej pomáhal a jej modlitba sa deň za dňom menila na ochotu túto Božiu vôľu prijať.

A keď sa náš pobyt vo Vysokých Tatrách chýlil ku koncu, chorá sa nás opýtala, čo má ona vyprosovať pre nás. Poprosili sme o to, aby sme aj my vedeli vždy plniť Božiu vôľu.

Asi dva týždne po našom odchode Lidka zomrela, ale my naozaj veľmi cítime jej vrodovanie a Nebeského Otca a aj to čo nám vyprosuje! "aby sme vedeli vždy plniť Božiu vôľu".

Pán ma oslovil jasne a zreteľne

Už dávnejšie som sa snažila prestať piť kávu, ale nevedela som sa jej vzdáť. Mala som tento nápoj veľmi rada a cez deň som vypila nie jednu, ale aj 3 - 4 šálky. Nevedela som si predstaviť život bez kávy.

Raz ráno som prišla do práce a samozrejme ako vždy, idem si uvariť kávu. Zrazu som počula jasne a zreteľne hlas, ktorý mi hovoril: "Nepi už tú kávu, je to tvoja víšien." Ja som na to odpovedala: "Ale Pane, ja sa jej neviem zriecť, ja to nedokážem, Pane, veď Ty vieš ...", a na to som znovu počula: "Neboj sa, ja som s tebou." Vtedy som odpovedala: "Áno, Pane, keď si so mnou, tak to dokážem" a v ten deň som sa neopovážila vypiť kávu, i keď toľkokrát som mala nutkanie urobiť si ju. A nepijem ju doteraz.

Ďakujem Ti, Pane Ježišu, že nás trpezlivo a láskavo vychovávaš, a ak niečo od nás žiadaš, dáváš k tomu vždy aj potrebnú silu. Ďakujem Ti za Ducha Svätého. Pán náš a Boh náš!

Obyčajná vec

Zakľbenému v tme sa mi vynárajú spomienky na to, ako Pán pôsobí cez bratov sestry a udalosti na mňa.

Chcem Pane, plniť Tvoju vôľu! S týmto predsavzatím som začal aj ten deň. Po obede som šiel na rodičovské združenie. Keď som bol informovaný o synovi, zostal som ešte v triede, aby som sa porozprával s triednym. Ako som vyšiel z triedy, na chýbe čakal príbuzný jedného žiaka a prosil o pomoc pri oprave auta. Tu mi prišla na um myšlienka, že som tu na to, aby som slúžil. Zanedlho bolo auto opravené, matka z posádky auta veľmi ďakovala a mali sme spoločnú radosť. Ja som povedala: "neďakujte, to bola pomoc zhora."

Čuvil som a velebil Ťa Bože, že som vedel prijať Tvoje riadenie a prosím o ďalšiu pomoc. Uvedomujem si, že sám som nič.

Štedrosť Božia pri uzdraveniach.

Môj manžel nebol zapojený do Obnovy v Duchu Svätom. Vedel o nej len z nášho rozprávania, keď sme sa vracali zo stretnutí. Raz som sa takto nadšená vrátila a rozprávala som o tom aké je úžasné, že Boh dal manželskému zväzku také krásne dary, akým je napríklad dar uzdravujúcej lásky. Dosiaľ sme vedeli len o tom, že ak niekto dostane dar uzdravujúcej lásky, tak ho má, ale že manželia voči sebe navzájom a voči svojim deťom majú tento dar, o tom sme nevedeli. Manžel ma so záujmom počúval. Naša rodina je štedro obdarená chorobami - či už nás rodičov, alebo našich detí. Hneď pri prvej príležitosti neprijemného silnejšieho prejavu choroby u detí sme si s manželom pokľakli, položili ruky na svoje deti a modlili sa. S nadšením sme museli skonštatovať, že je to tak, že je to pravda! Naše deti o chvíľu spokojne spalo, bolesti sa stratili.

A odvtedy sme takýchto zážitkov mali veľa. Sme veľmi šťastní, že Boh je taký štedrý darca. Mňa často zachvítia prudké bolesti hlavy. Kolkokrát som sa trápila, dávala som si rôzne obklady ... Sú i teraz chvíle kedy sa takto trápim. A je to len preto, že sme ešte málo pružní v tejto modlitbe za uzdravenie. Ale väčšinou len čo sa pred manželom postážujem ako veľmi ma bolí hlava, onedlho bolesti ustúpia. Áno, modlil sa za mňa. Som povzbudená jeho vierou v tejto oblasti, veď nikdy neprišiel do styku s takým hlbším duchovným životom, ako v poslednej dobe ja, alebo naše deti. A predsa, jeho viera je nám všetkým veľkým povzbudením. Keď sme spomínali, že jedno z našich detí tieto veci nevie pochopiť a nemôže tomu uveriť, povedal: "Neviem, ako tomu nemôže veriť. Veď je to také samozrejmé!"

Erika.

Pán sa mi privravel ...

Spôsob Pánovho privravenia je svojský, len treba milosť Ducha na rozoznanie jeho hlasu. Aj Samuel až po niekoľkonásobnom oslovení odpovedal: "Hovor, Pane, sluha Tvoj počúva!" A medzi riadkami čítame: len ak máš milosť, môžeš sa na mňa aj spoliehať.

Mne sa privravel najprv všetkými milosťami, ktoré mi v uplynulom roku udelil - okrem iného nezabudnuteľné a neopísateľné zážitky v Medjugorí; druhým oslovením bola choroba. Darmo, za milosť sa musí platiť a ktosi povedal: "Zlato sa skúša v ohni, láska v utrpení."

V tomto roku som bola prijatá do nemocnice na kompletne interné vyšetrenie tráviaceho traktu. Záver: nádor ... a doporučené neodkladné chirurgické riešenie. Riešiť však bolo treba na prvom mieste stav duše. Po sviatosti pomazania nemocných a vyhavení hmotných záležitostí, aby sa po mojom nebytí dostali do povolných rúk, bolo sa treba v mojom vnútri so stavom vyrovnáť a prijať ho. V týchto situáciách životných križovatiek je viera tým najistejším a najpevnejším majákom, ktorý svieti na ceste v tmách. Každá bolesť je príležitosť bližšie sa prítuľiť k Panovi. Verila som a verím, že ako mi v minulosti Pán dal sily v búrkach života, tak dá aj teraz. Hovorila to bez proklamatívneho pýtosu, pokojne a vyrovnane. Ďakujem mu za krásne chvíle strávené na lôžku v modlitbách, kedy viac ako kdekoľvek bolo skoro hmatateľne cítiť jeho prítomnosť. Boli chvíle, keď sa mi chcelo s radosťou zvať: "Chválim Ťa, Pane, si úžasný !!!" Ale musím zadostučiť pravde - boli chvíle strachu, ale len raz som plakala. Pane, vieš ako som Ťa v príprave na operáciu prosila: "Ty si si dobrovoľne ľahol na križ, aby si spasil hriešnikov, ľahni si prosím spolu so mnou na operačný stôl, všetky telesné trápenia, ktoré na mňa pošleš chcem obetovať za troch mužov, ktorých spása duše mi viac leží na srdci ako moje uzdravenie. Ty ich poznáš, vieš ako mi vstúpili do života a tiež vieš, akú som krátku modlitbou a pôstom vyprosiť pre nich to najpotrebnejšie ..."

Operácia sa podarila, útrapy som prežila, ale zmena u spomínaných nenastala. Myslím, že je trúfalé dožadovať sa výsledku, veď kto okrem Boha pozná tajomstvá duší a srdiec?? Myšlienky boli veľmi nástožčivé, že kto a čo na zemi je príťažlivejšie ako Tvoja Láska v nebi - v našej domovine, kde si nám pripraviť miesto.

Často na život presviedčal, že nikde a u nikoho nemá miesto, ale to nie je najdôležitejšie. Najpotešiteľnejšie je, že ja v Tvojom a Ty v mojom srdci máš miesto a že Ty, Pán času mi ho ešte dávaš, aby som Ti v totálnej disponibilite služila.

sestra L.

Ako to nemám robiť.

Jednou z mojich slabostí je to, že v zamestnaní nevyužívam úplne čas. Ochoťne sa nechám vyrušiť a vtiahnuť do debát, alebo aj sám vyhľadávam na to príležitosť. Inokedy zasa preochotne poslúžim iným, hoci sám mám roboty nad hlavu, len aby som oddialil to, čo ma nie príliš baví.

Tak aj dnes: kolegyna doniesla z domu predlžovačku, že jej ju nemá kto opraviť - vymeniť káblik. Vnútorne hlas mi vravel: si v práci, rob to čo máš, to už málo byť! Najprv som ho prepočul, a už som sa chcel do predlžovačky pustiť, ale bol tu znovu a nástojčivejšie. Tak som si uvedomil, že by som to mal vlastne opraviť doma a opýtal som sa kolegynu, či by jej to potom nestačilo. Pravdaže to stačí, povedala. Tak fajn, hovorím si, tentokrát budem robiť ako to má byť: využívať pracovný čas. Len sa ešte mrknem na to, či ...

Zbadal som sa, keď som mal jednu stranu predlžovačky rozobratú. Ten hlas mi znovu jemne pripomenul to, čo prv. Už - už som ho poslúchol, ale potom si hovorím, veď keď už zakrúcané povolené skrutky, to je už skoro jedno, keď tam hneď dám ten káblik. A bude jedna strana hotová. Ale mi spadla skrutka a ja som si uvedomil, že mám poslúchať Božiu vôľu: ak odložiť - tak hneď odložiť. Lenže moje JA zase pracovalo a ja som odpovedal Pánovmu hlasu: ale veď je to len maličkosť, veď to mám hneď, a napokon veď aj tak prídem ešte zajtra sem do práce, hoci už budem mať dovolenku, takže svedomie môžem mať čisté.

Vtom som si úplne jasne uvedomil: lenže ty dobre vieš, že teraz nejde o tento prípad, ale o to, aby si si navykol na zásadu!

Predstavte si, že ja som tú predlžovačku predsa tvrdohlavo dorobil, hoci som to musel ešte dvakrát rozoberať, prehodil som si rázu a nulák, zle som to upevnil, padali a neposlúchali na skrutky ... Skrátka maličkosť, ktorá mi ináč, hoci nie som odborník, trvá najviac 10 - 15 minút, mi zabrala j e d n a p o l hodiny!

Ako zle to dopadá, keď neposlúchnem Tvoj hlas Pane, a neplním Tvoju vôľu! Hanbím sa, že si musel toľkokrát hovoriť, a ja som si robil nakoniec aj tak po svojom. Odpusť mi, Pane: nestrať, prosím Ťa, so mnou trpezlivosť. Pomôž mi rozoznávať a plniť Tvoju vôľu vo veľkých aj v malých veciach lepšie ako tentoraz.

Hľa, tu som, Pane, aby som plnila Tvoju vôľu skrze Tvoj prísľub volania na k deťom.

Po sv. omši v nedeľu o 11. hod. som dostala vnuknutie, aby som ostala trochu dlhšie na poklone. Kostol bol už prázdny a vtom ku mne pricupkalo dievčatko, takmer s angelskou tváričkou asi tak 8 ročné, ktoré ma oslovilo a začali sme sa rozprávať. Veľmi sa zaujímalo o Pána Doha a Pannu Máriu, až ma udivila a dojala svojim rozprávaním, otázkami a zážitkami, ako aj živou vierou, nezvyčajnou na jej vek. Potom sa ma opýtalo, či nemám niečo na čítanie a vtom som opäť dostala vnuknutie, aby som zašla na faru a kúpila jej katechizmus. Hneď ako som vošla do fary, stretla som vo dverách pána dekana, hoci bol obed, a pocítila som radosť, že toto vnuknutie bolo naozaj od Pána keď to takto zariadil. Potom som sa vrátila do kostola, kde ma čakalo dievčatko a keď som mu podala knihu, rozžiarené radostou sa ma opýtalo, prečo som taká dobrá. A ja som jej odpovedala, že veď Otec nebeský je taký dobrý, že nám všetko dáva a treba ho stále milovať, chváliť a oslavovať.

Myslím, že som tým splnila v tej chvíli Božiu vôľu, ktorou bolo svedčiť o Jeho láske a доброте tomuto dieťaťu. Nech je oslávený a zvelebený Pán, že mi dal svojho Svätého Ducha a použil ma za nástroj svojej Lásky.

Ak budete mať vieru ako horčičné zrno ... /Mt 17, 20/

Keď sa tak obzriem naspäť, na uplynulé obdobie, najviac som pocítila Pánovu pomoc vždy vtedy, keď som mu dokázala dôverovať ako malé dieťa. A tu je jeden príklad.

Mala som na návštevu z iného mesta starú tetu, ktorá sa u nás zastavila cestou z liečenia, riadne nabalená. Keď od nás odchádzala, odprevadila som ju k autobusu. Mala dva kufre a ešte kabelku a igelitovú tašku. Keď už nastupovala, ucho tašky sa jej roztrhlo. Teta mala veľké obavy, ako príde domov, veď doma mala ešte prestupovať na električku a na autobus, a teraz toto - čo si počne, sama stará žena v náhlacom meste? Slúbila som jej, že sa za ňu pomodlím, nech si len nerobí starosti. Naozaj som sa pomodlila a odovzdala som tú tetu s detskou dôverou nášmu Pánovi. Ale neskôr som v kolotoči života na všetko zabudla.

Len mi zrazu raz prišiel list, v ktorom mi teta písala s veľkou vďakou, ako vtedy pocítila pomoc Božiu. Keď doma vystupovala z autobusu, pomohol jej s batožinou jeden veľmi sympatický mladík a odprevadil ju električkou a neskôr autobusom až po dom. Ba, keď videl, že teta býva na treťom poschodí v dome bez výťahu, odniesol jej kufre až pred dvere. A nič si za to nevzal.

Ako úžasne vieš, Pane, vypočuť našu dôveryplnú prosbu a zariadiť to, čo my nezmôžeme!

"Keby sme vedeli poslúchať, šťastní a svätí by prestali byť medzi nami výnimoční."

Sv. Ján Bosco